

КАЗКИ

з чарівної скарбнички

• перо •

КАЗКИ

з чарівної скарбнички

Третє видання, без змін

КИЇВ • ПЕРО • 2012

УДК 82(100)-343-93
ББК 84(0)-442
К14

Ілюстрації КАРЛА БУСКВЕТА
Переклад з французької ВОЛОДИМИРА СЕРЕДИ
MES CONTES MERVEILLIEUX
MES CONTES ENCHANTES

Наша адреса в Інтернеті: ***www.pero-press.com.ua***

Казки з чарівної скарбнички. — 3-тє вид., без змін. — К. : ТОВ «Перо»,
К14 2012. — 64 с.

ISBN 2800681640 (бельг.)
ISBN 2800686928 (бельг.)
ISBN 978-966-462-484-5 (укр.)

До книги увійшли чарівні казки, які познайомлять вашу дитину з Білосніжкою, маленькими гномиками, стійким олов'яним солдатиком та іншими героями. А чудові кольорові ілюстрації допоможуть перенестися у дивовижний світ казки.

УДК 82(100)-343-93
ББК 84(0)-442

ISBN 2800681640 (бельг.)
ISBN 2800686928 (бельг.)
ISBN 978-966-462-484-5 (укр.)

© Editions HEMMA CHEVRON — BELGIUM — 2010.
All rights reserved
© ТОВ «Перо», 2011

ТРИ ВЕДМЕДІ

У маленькій хатинці, що у густому лісі, жили собі три ведмеді. Тато — великий солідний ведмідь, мама — середніх розмірів ведмедиця і маленький синочок-ведмежатко.

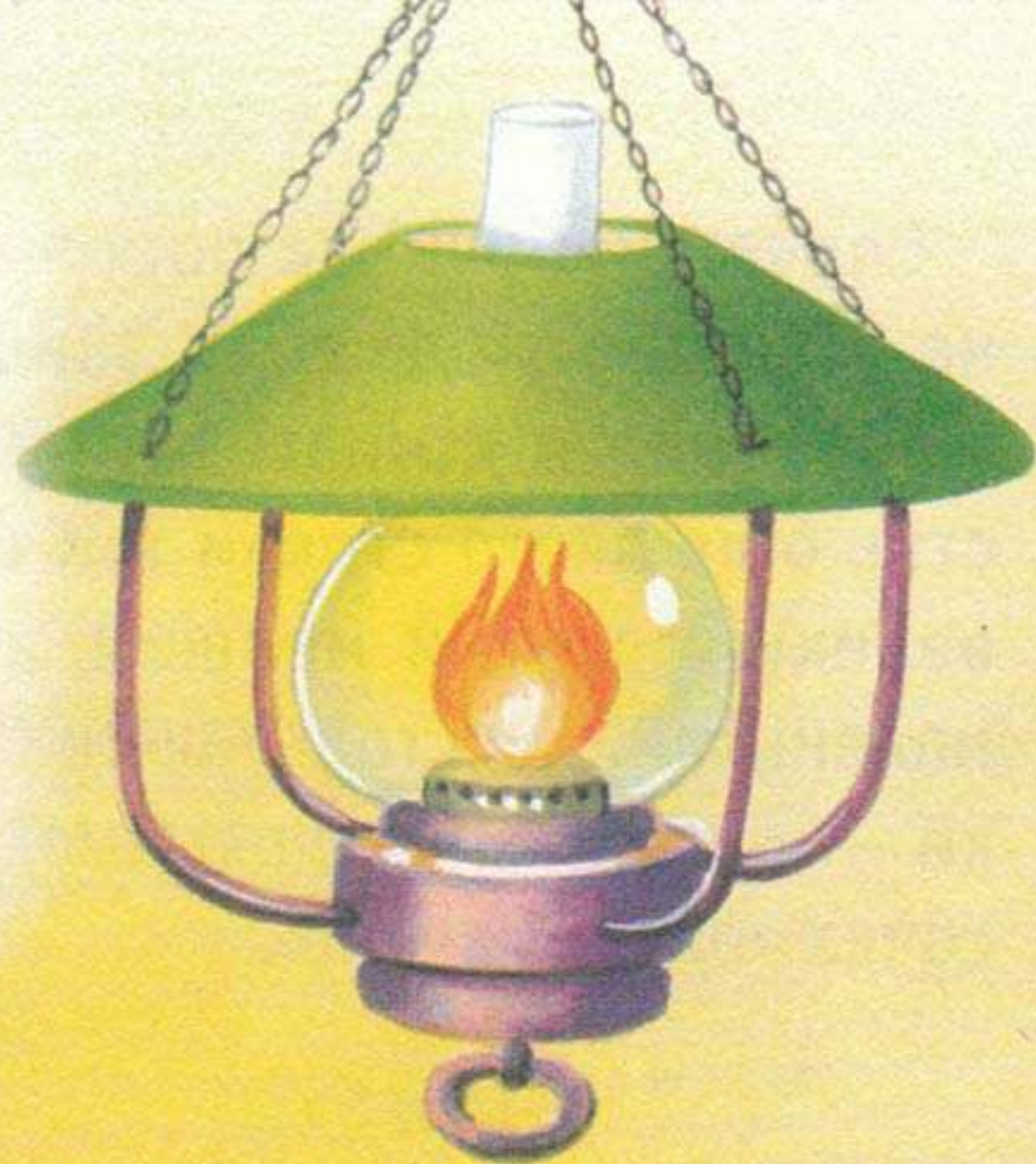

Одного разу, коли ведмедів не було вдо-
ма, до їхньої хатинки прийшла дівчинка, яка
 заблукала, гуляючи в лісі.

Спочатку дівчинка постукала, та ніхто їй не відповів. Тоді вона зайшла всередину і побачила в кімнаті великий дерев'яний стіл, біля якого стояли три стільці — один великий, другий менший, а третій зовсім маленький. На столі також стояли три миски — одна велика, друга менша, а третя мисочка зовсім маленька.

Спочатку дівчинка спробувала кашу з найбільшої миски. Вона здалася їй гіркуватою. Далі — із середньої миски. У ній було замало масла. А потім дісталася найменшої. І каша у маленькій мисочці здалася їй такою смачною, що вона не зупинилася, доки не з'їла її всю.

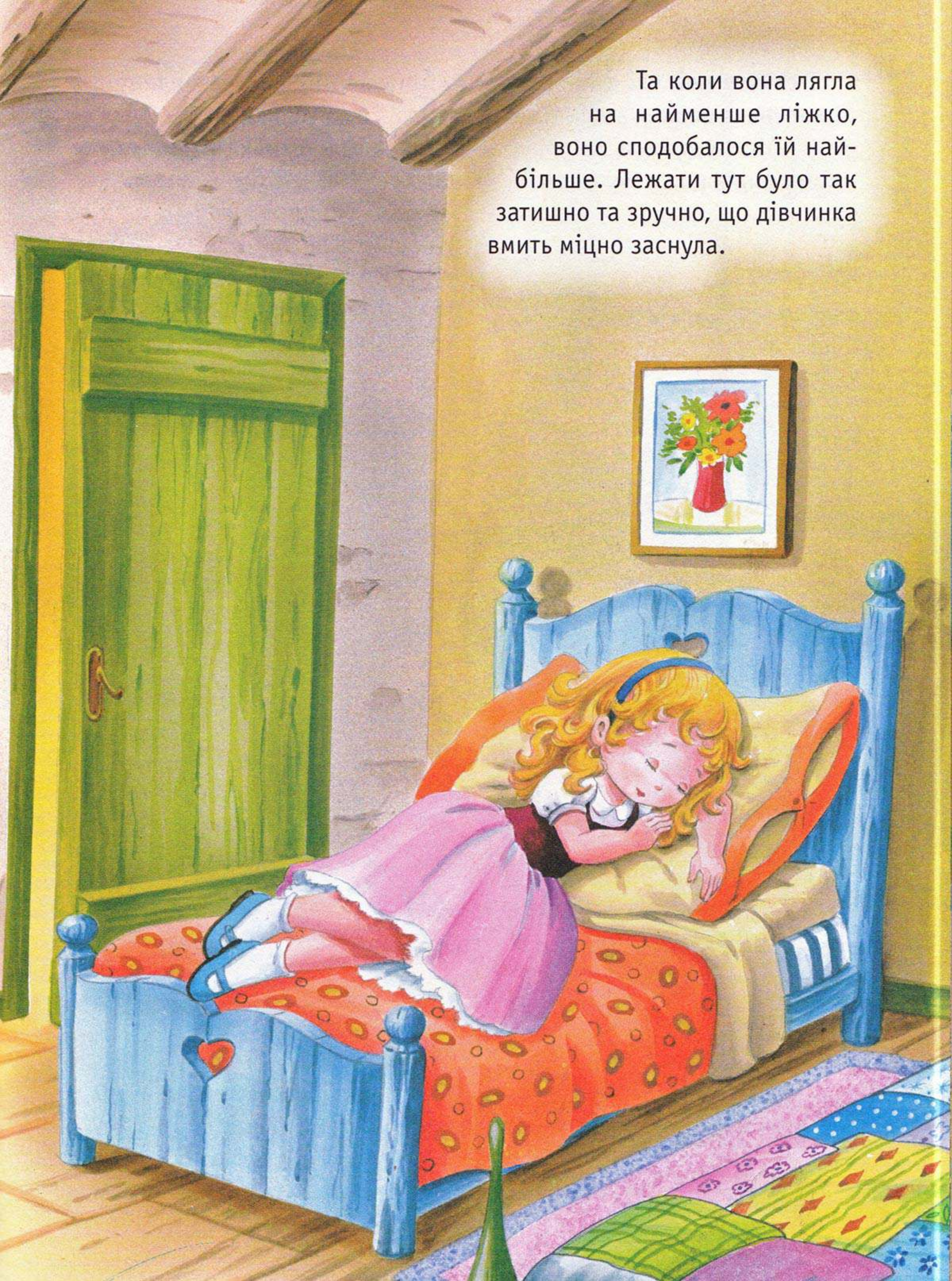

Потім дівчинка почала розгойдуватися на стільчику. Раптом маленький стільчик під нею зламався, і дівчинка впала на підлогу.

Зайшла дівчинка до іншої кімнати. Це була спальня. У спальні стояли три ліжка. Одне велике, друге менше і третє зовсім маленьке. Спочатку дівчинка лягла на найбільше ліжко. Воно здалося їй надто великим, а тому незручним. Потім лягла на середнє ліжко. Воно здалося їй твердуватим.

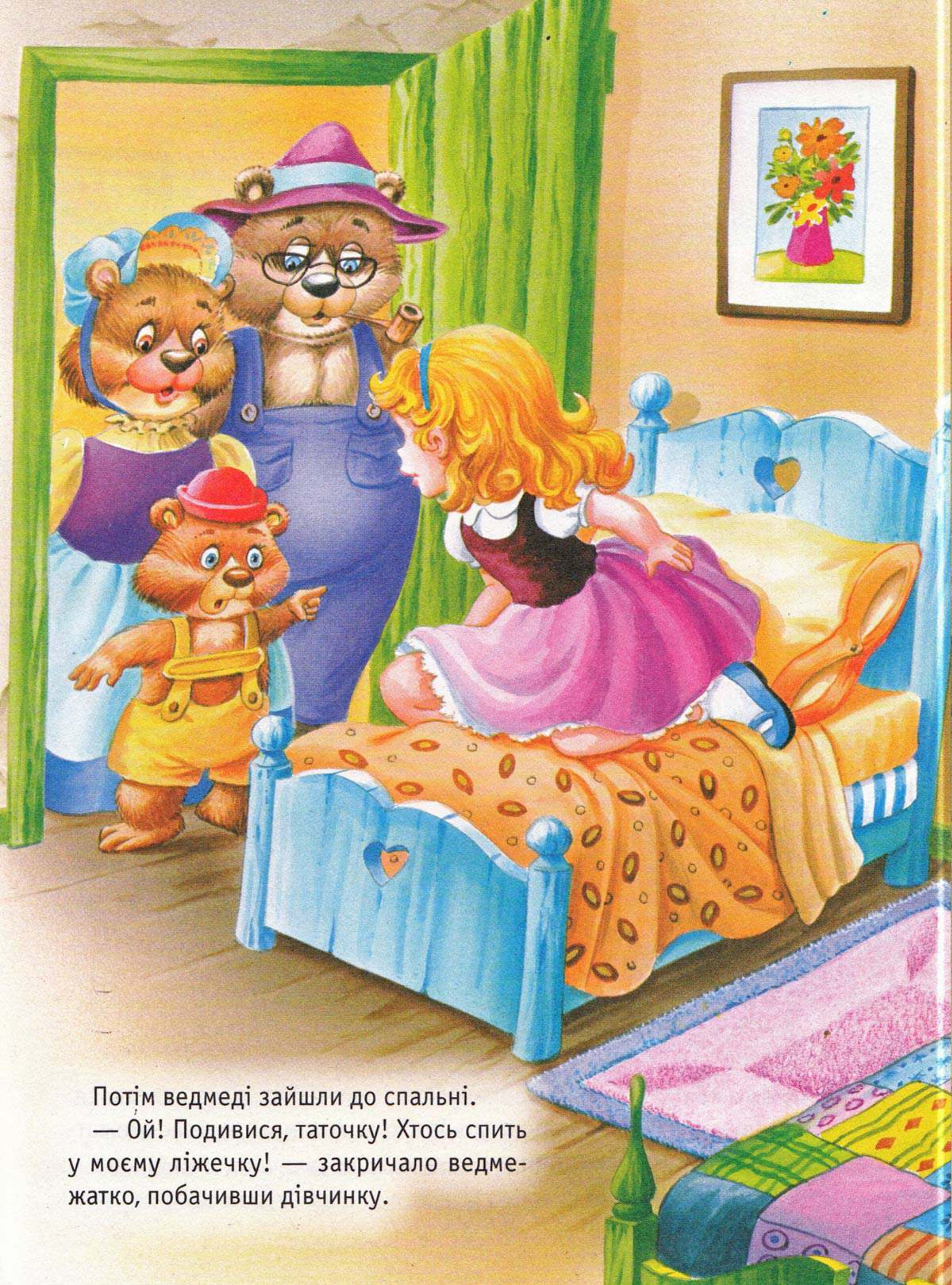
Та коли вона лягла
на найменше ліжко,
воно сподобалося їй най-
більше. Лежати тут було так
затишно та зручно, що дівчинка
вмить міцно заснула.

І саме в цей час три ведмеді — тато-ведмідь, мама-ведмедиця і маленьке ведмежатко — повернулися з прогулянки.

— Ой! Подивися, таточку! — закричало маленьке ведмежа. — Хтось сидів на моєму стільці і зламав його!

Потім ведмеді зайшли до спальні.
— Ой! Подивися, таточку! Хтось спить
у моєму ліжечку! — закричало ведме-
жатко, побачивши дівчинку.

Від його крику дівчинка прокинулася і, звичайно, дуже злякалася. Вона подумала, що ведмеді хочуть її з'їсти. Але маленьке ведмежатко взяло її за руку і сказало:
— Не бійся!

А потім був веселий вечір. Мати-ведмедиця спекла чудовий пиріг з малиною, а маленьке ведмежатко прочитало дівчинці віршик і навіть потанцювало з нею під пташині співи за вікном.

А коли прийшов час прощатися, ведмеді показали дівчинці дорогу додому. Розпрощалися вони справжнісінькими друзями.

— Приходь до нас іще! І каша у нас завжди знайдеться! — кричали дівчинці ведмеді, стоячи на порозі своєї хатинки, і довго махали їй лапами, доки вона зовсім не зникла вдалині.

БІЛОСНІЖКА ТА СЕМЕРО ГНОМІВ

Жила на світі дівчинка — біла як сніг, рум'яна, наче яблучко, і така гарненька, що й словами не передати. А до всього така добра та ласкава, що звірі без остраху підходили до неї, і вона гралася з ними цілі-сінькі дні.

Усі любили Білосніжку, крім хіба що її злої мачухи-королеви.

Було у королеви чарівне люстерко. Вона часто дивилася в нього і питала, хто найгарніший у світі. І ось коли Біло-сніжка піросла, люстерко показало королеві її пасербицю. Розсердилася королева і вирішила звести дівчину зі світу.

Покликала вона до себе лісника і наказала йому відвести Білосніжку до лісу і там убити її. Але лісникові стало шкода доброї дівчини. Розповів він їй про злі наміри королеви та й відпустив на всі чотири сторони.

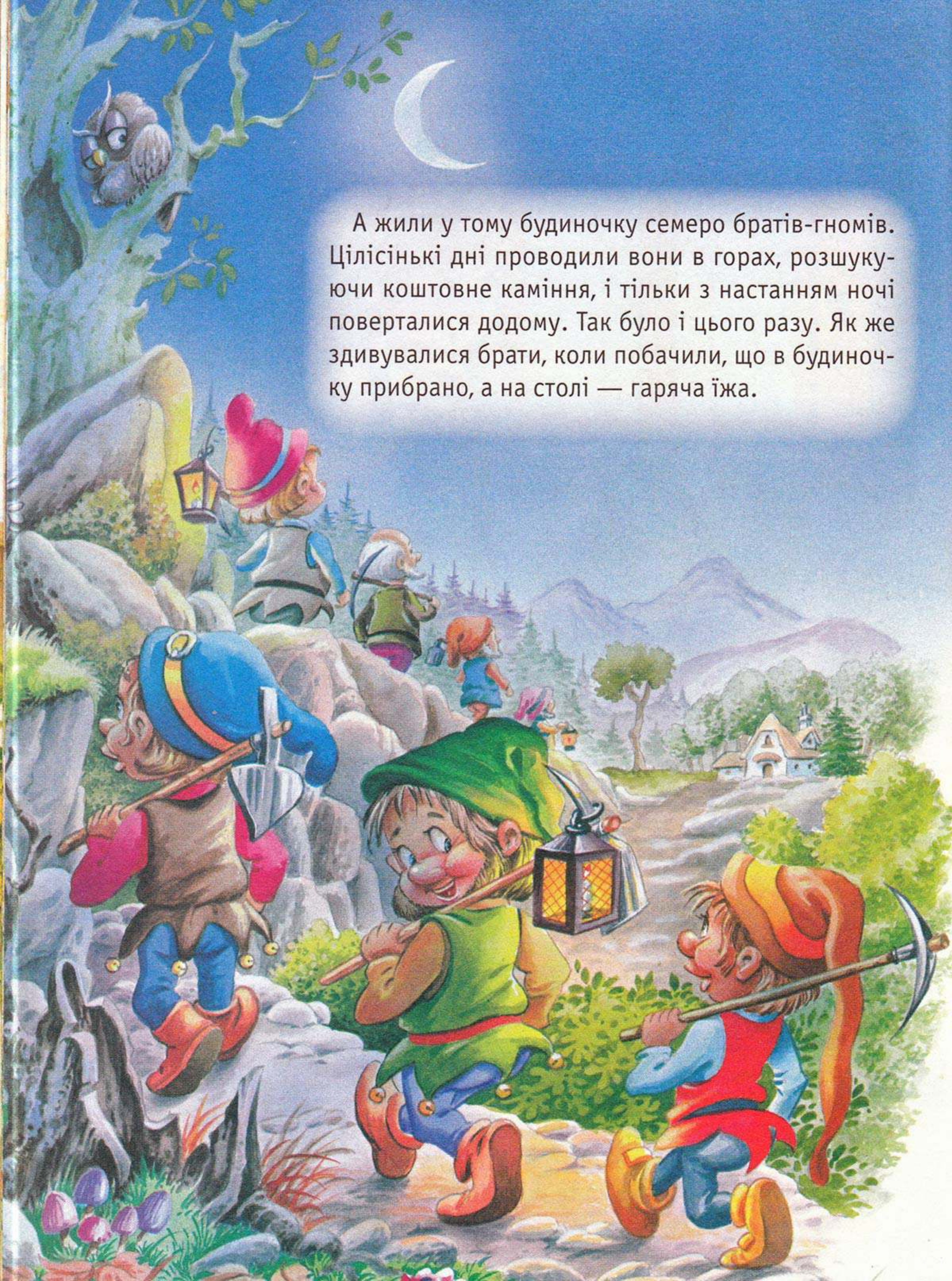
І пішла Білосніжка світ за очі. Довго блукала вона лісом, доки не вийшла до маленького гарненького будиночка.

«Може, господарі дадуть мені притулок», — подумала вона, адже йти нещасній було зовсім нікуди.

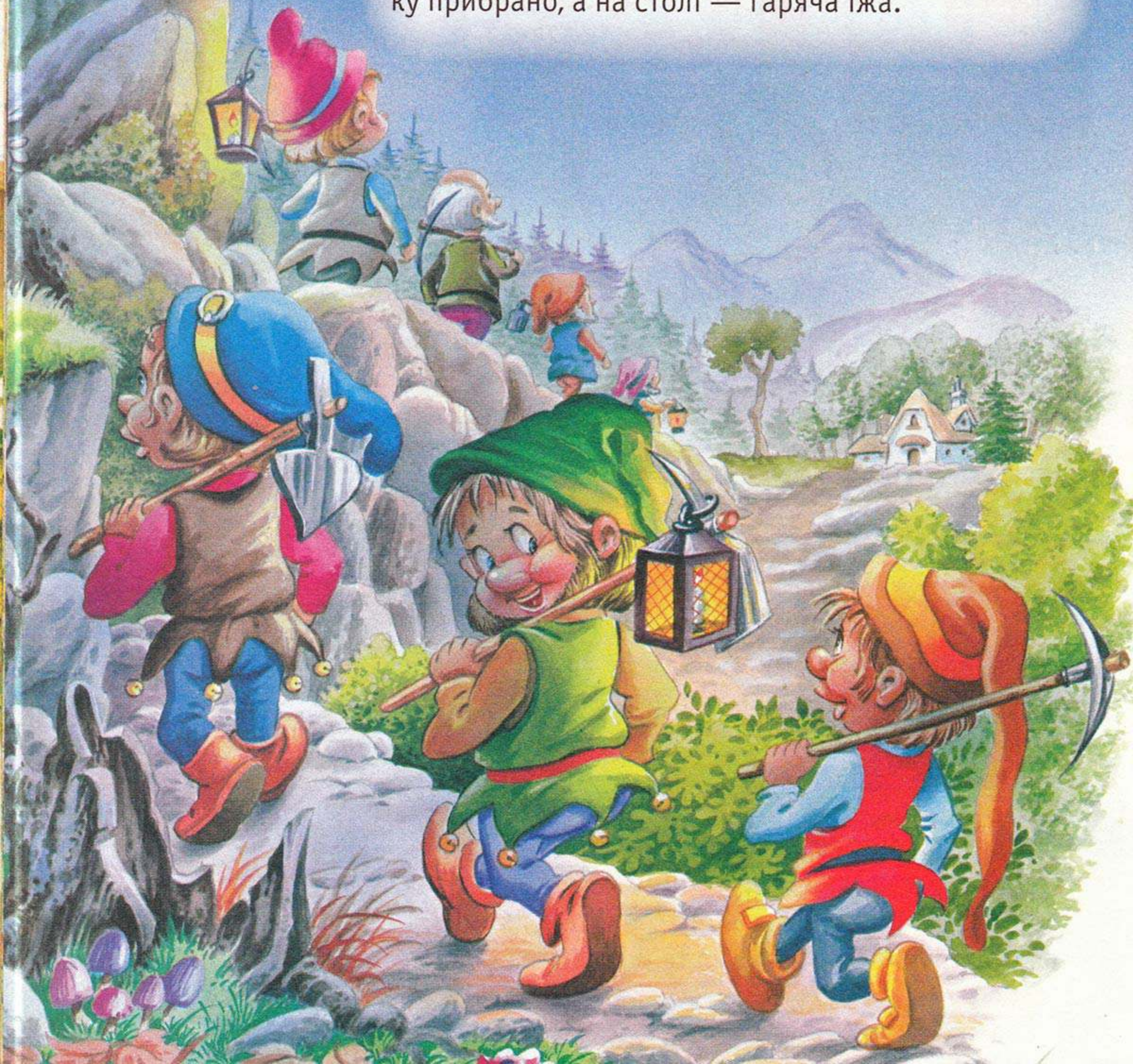

Зайшла дівчина в дім і побачила, що в кімнаті нікого немає, але стоїть стіл і сім маленьких стільчиків. Прибрала Білосніжка в кімнаті, приготувала обід та й прилягла відпочити.

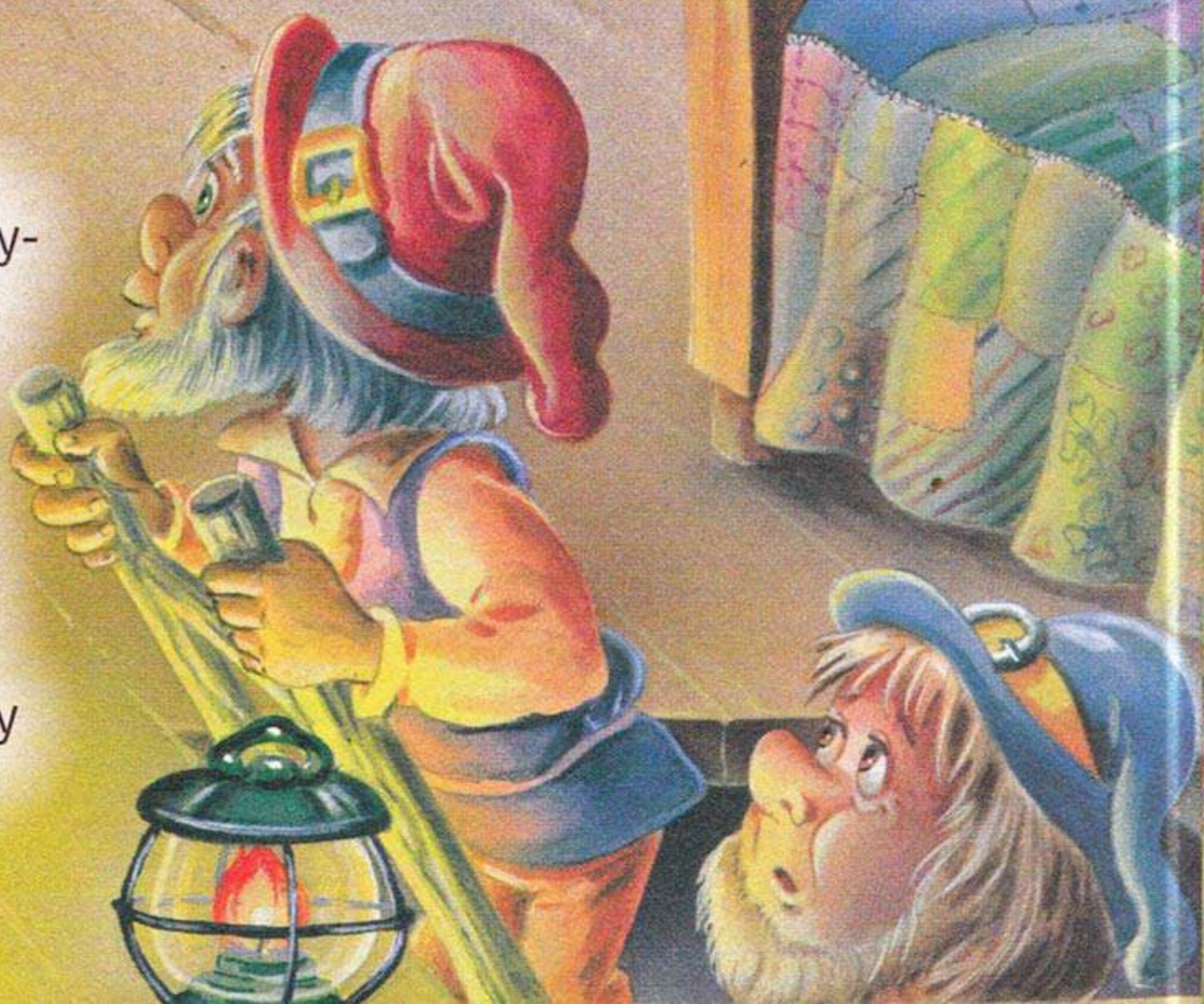

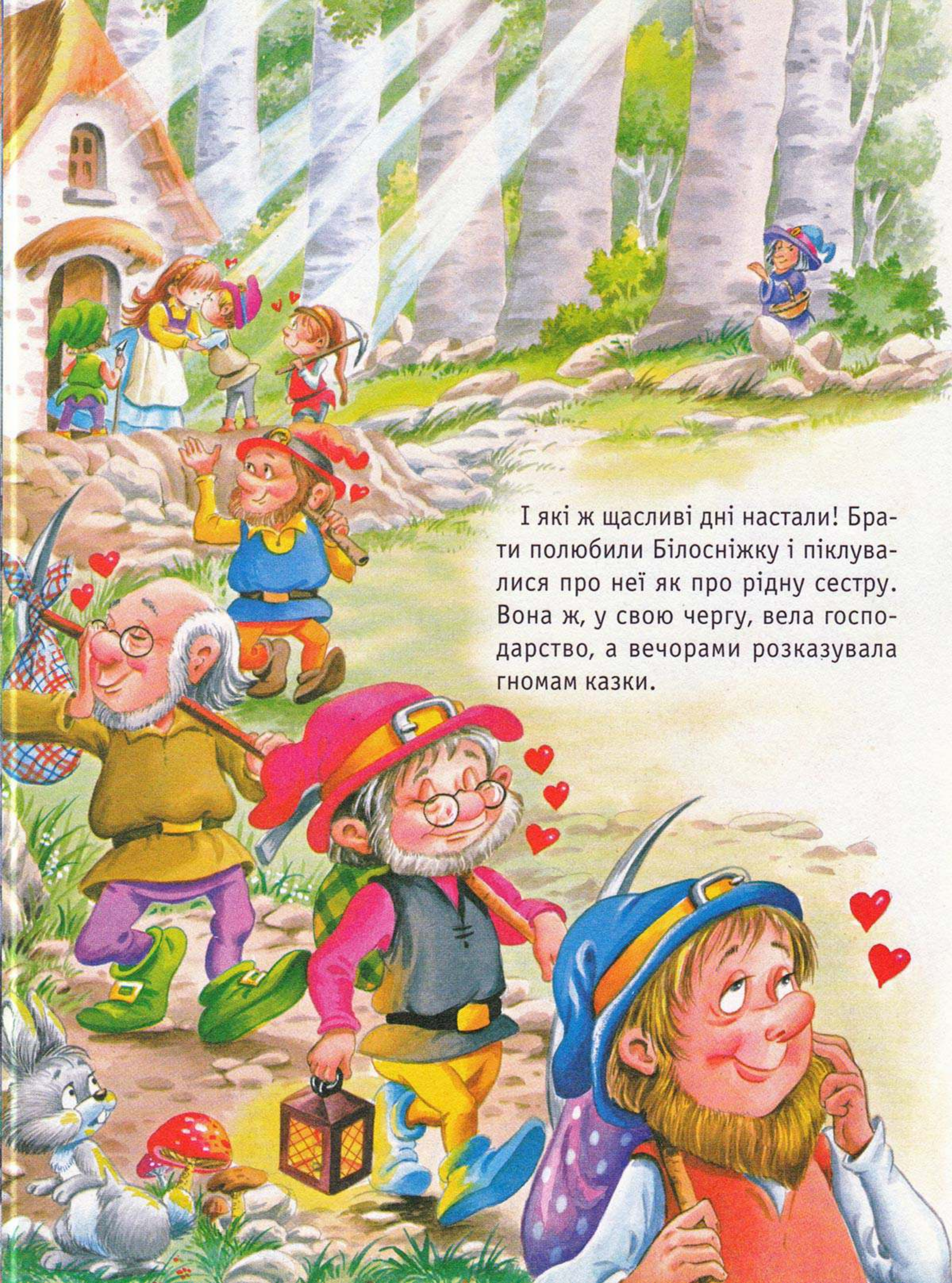
А жили у тому будиночку семеро братів-гномів. Цілісінькі дні проводили вони в горах, розшукуючи коштовне каміння, і тільки з настанням ночі поверталися додому. Так було і цього разу. Як же здивувалися брати, коли побачили, що в будиночку прибрано, а на столі — гаряча їжа.

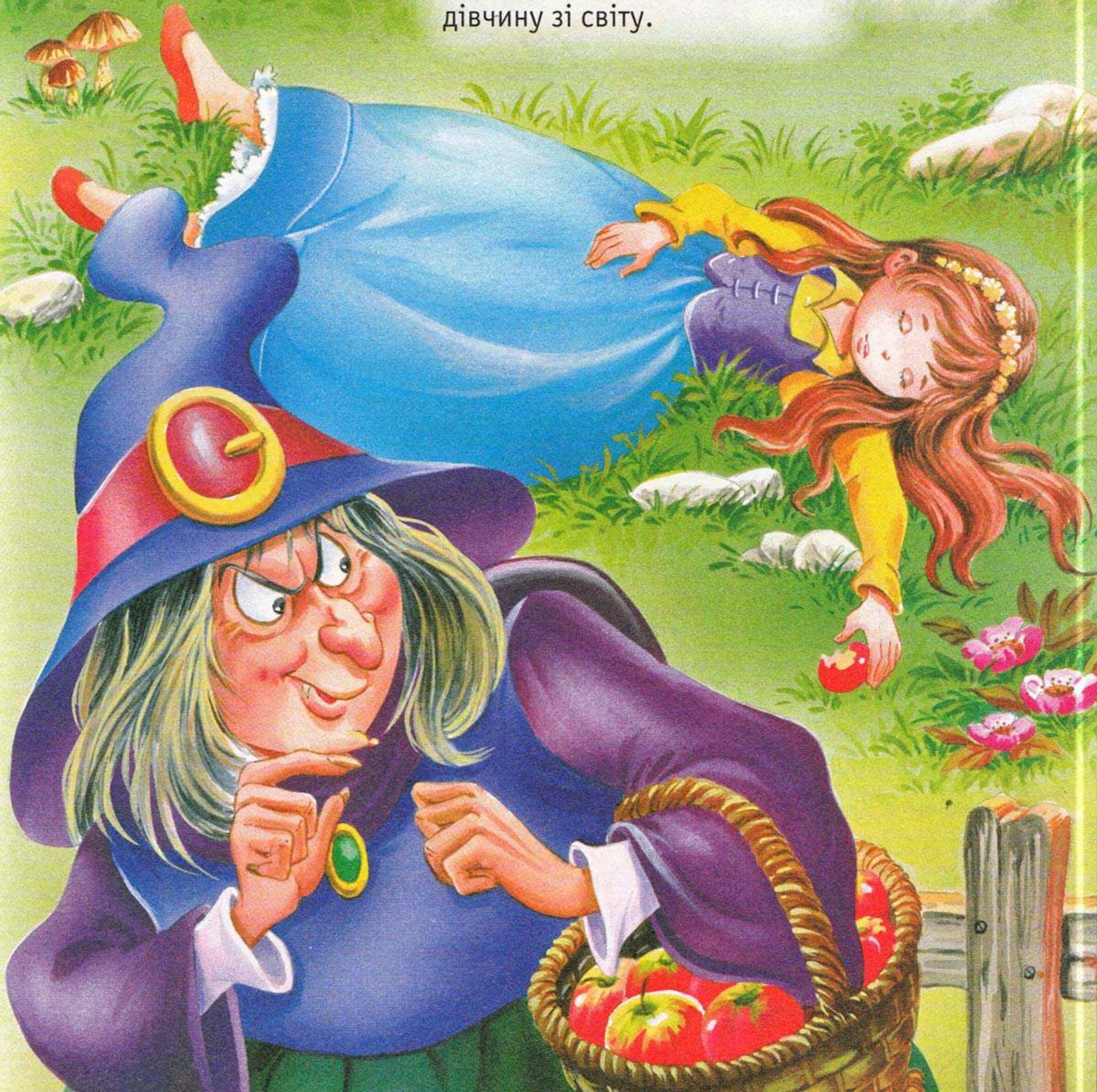
Та ще більше гноми здивувалися, побачивши у кімнаті дівчину, що спала. Білосніжка розповіла їм свою історію. І тоді гноми попросили її стати їм милою сестричкою і залишитися у їхньому будиночку жити.

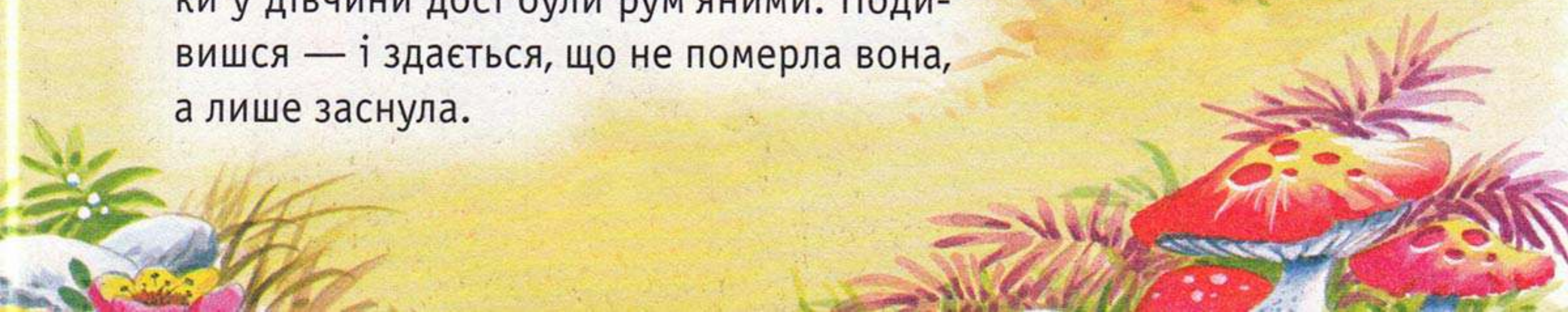
І які ж щасливі дні настали! Брати полюбили Білосніжку і піклувалися про неї як про рідну сестру. Вона ж, у свою чергу, вела господарство, а вечорами розказувала гномам казки.

Та зла королева дізналася, що дівчина жива. Перетворившись на мандрівну торговку, вона прийшла до маленького будиночка у лісі й умовила Білосніжку спробувати чудове наливне яблучко. І тільки-но відкусила Білосніжка шматочок того яблучка, як впала на землю непритомна. Річ у тім, що королева наповнила це яблуко злими чарами, щоб звести дівчину зі світу.

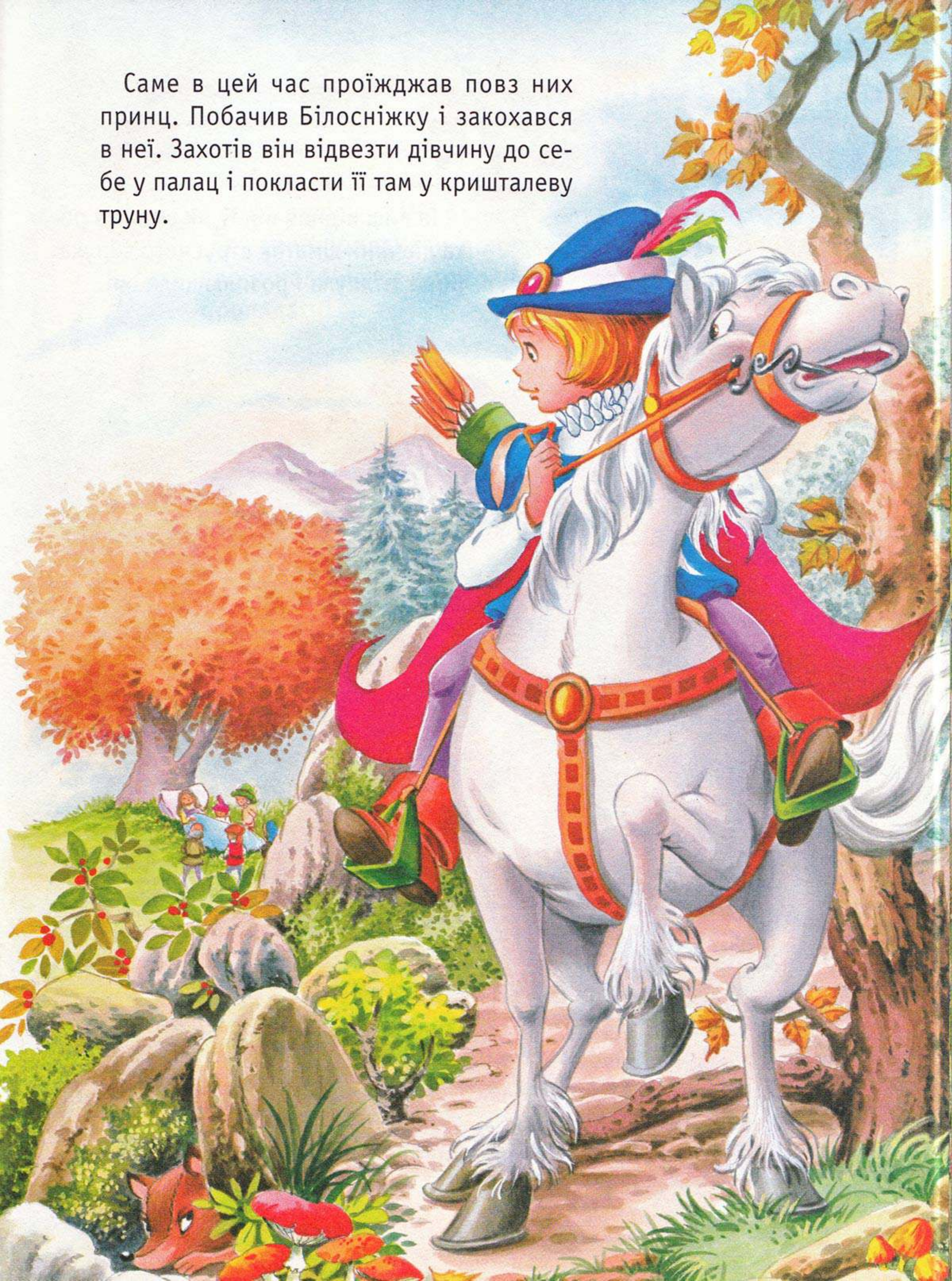

Повернулися гноми і бачать, що Біло-сніжка не дихає. Гірко заплакали вони, та що поробиш. Однак — о диво! — щічки у дівчини досі були рум'яними. Подивися — і здається, що не померла вона, а лише заснула.

Саме в цей час проїжджав повз них принц. Побачив Білосніжку і закохався в неї. Захотів він відвезти дівчину до себе у палац і покласти її там у кришталеву труну.

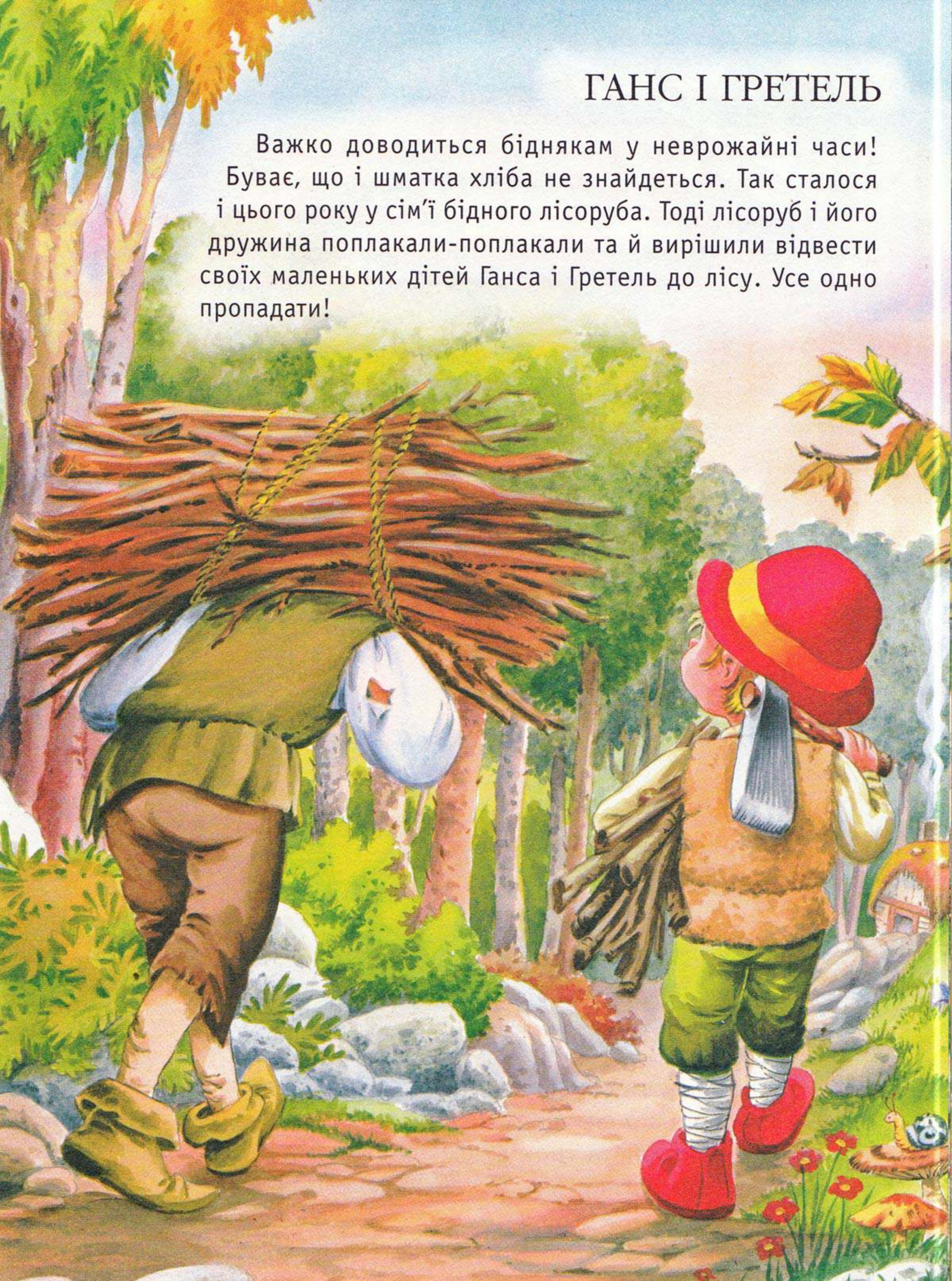

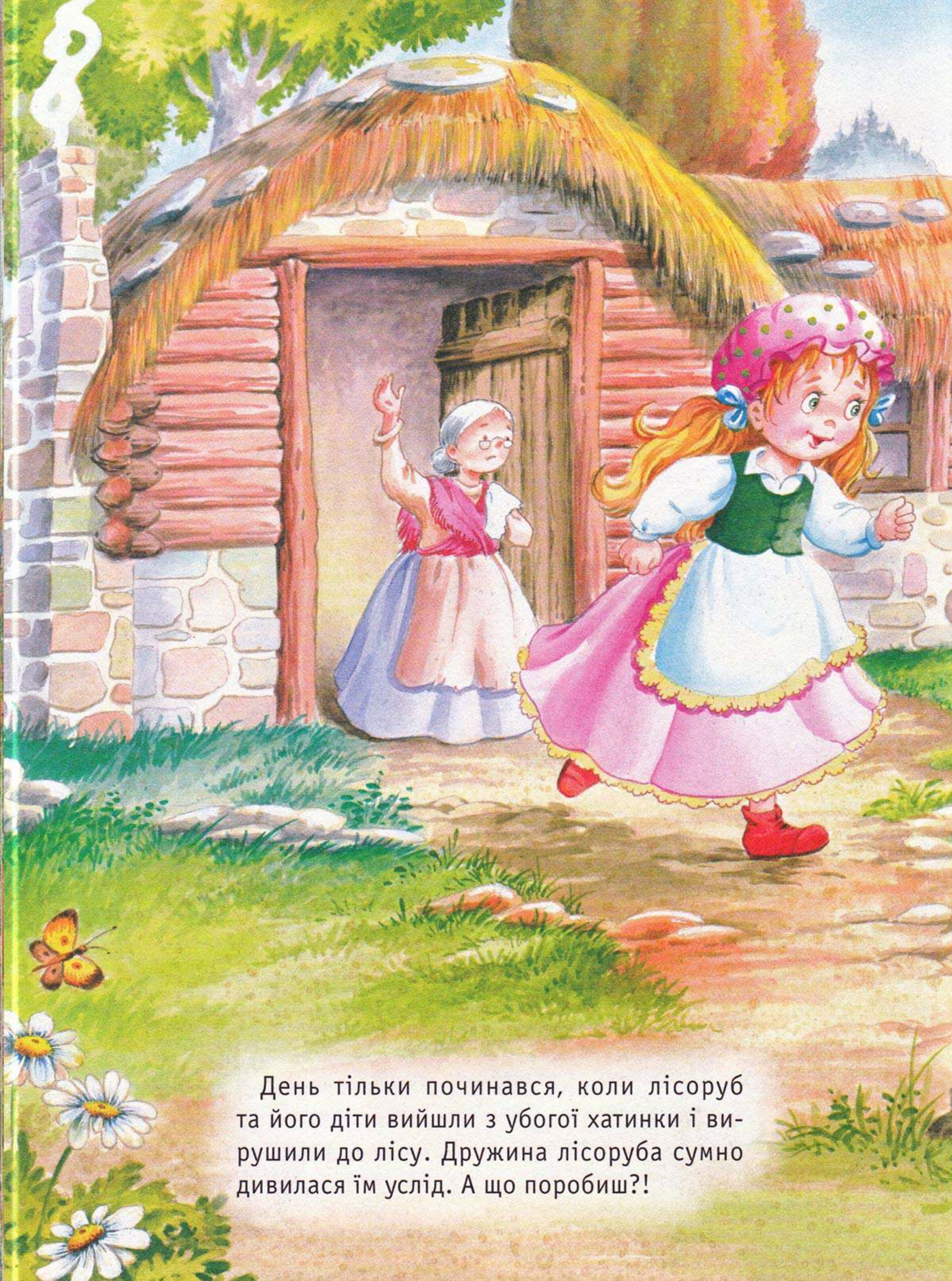
Та лиш підняв він її, як випав з ро-
та дівчини шматок отруєного яблука.
Вона зітхнула і розплющила очі.

Як же зраділи тут усі! А невдов-
зі і весілля справили. І зажили
принц з Білосніжкою щасливо
і про добрих гномів, звичайно,
не забували.

ГАНС І ГРЕТЕЛЬ

Важко доводиться біднякам у неврожайні часи! Буває, що і шматка хліба не знайдеться. Так сталося і цього року у сім'ї бідного лісоруба. Тоді лісоруб і його дружина поплакали-поплакали та й вирішили відвести своїх маленьких дітей Ганса і Гретель до лісу. Усе одно пропадати!

День тільки починався, коли лісоруб та його діти вийшли з убогої хатинки і вирушили до лісу. Дружина лісоруба сумно дивилася їм услід. А що поробиш?!

Ганс і Гретель же нічого не підозрювали і радісно йшли за своїм батьком. День був сонячним і приємним.

— Збирайте хмиз тут, а я
піду рубати дерева, — сказав
їм батько.

І діти збирали хмиз до ве-
чора під стукіт його сокири.

— Щось батько сьогодні
довго працює, ходімо поква-
пимо його, — сказала брато-
ві Гретель, коли у лісі вже
почало сутеніти.

Як же злякалися діти, коли побачили, що батька на галявині немає. А стукіт, який вони чули, утворює прив'язане до гілки поліно!

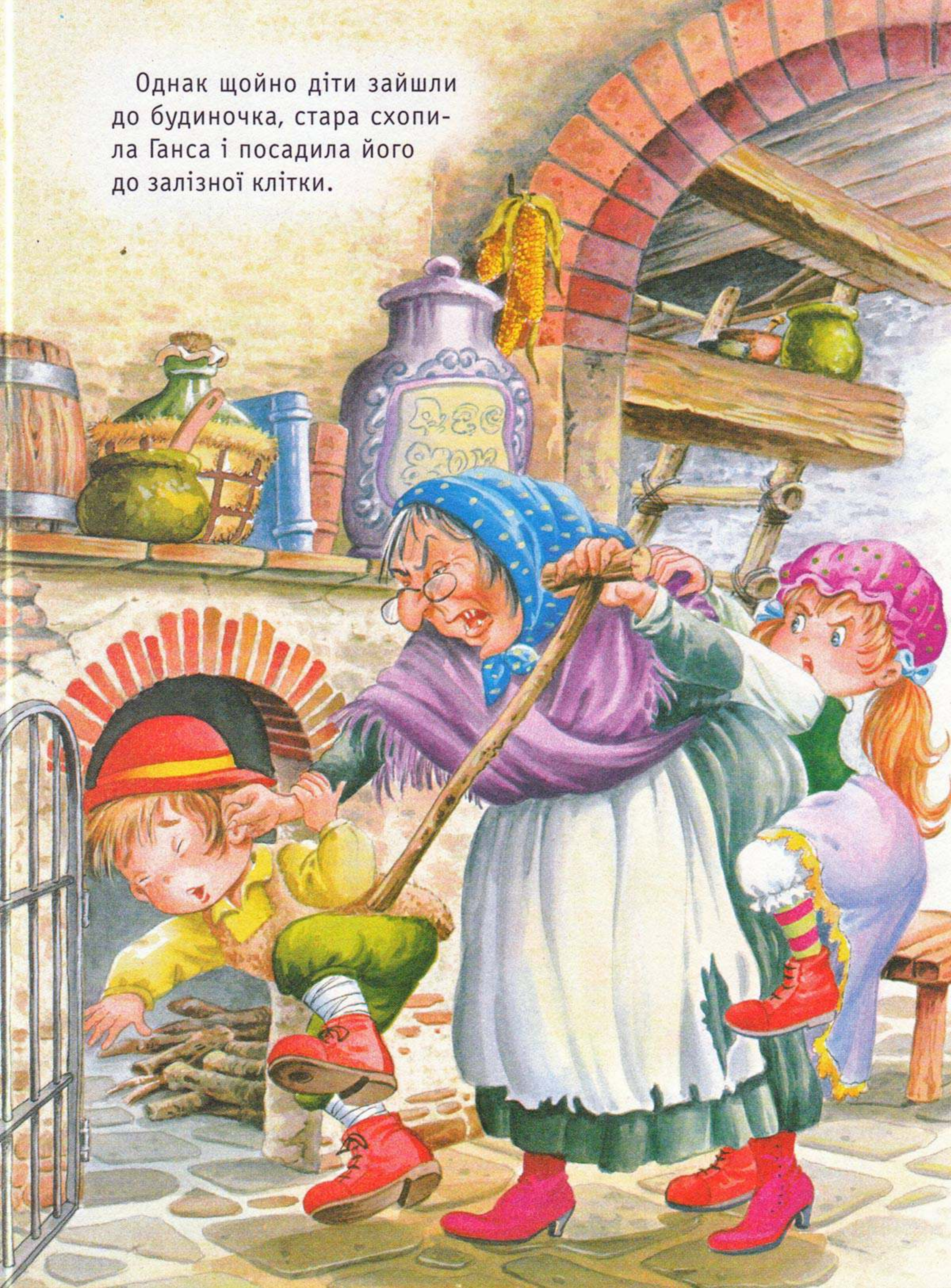
Що ж робити? І пішли діти світ за очі. За деякий час вони побачили дивний пряниковий будинок, прикрашений шоколадною черепицею і колонами зі справжнього сунічного крему!

Та тільки-но зголоднілі діти відламали від будиночка по шматочку, на порозі з'явилася бабуся.

— Заходьте до мене, діточки! — ласкавим-ласкавим голосочком мовила вона. — Я вас пригощу!

Однак щойно діти зайшли
до будиночка, стара схопи-
ла Ганса і посадила його
до залізної клітки.

— Щось ти дуже худий. Потрібно було б тебе спочатку відгодувати, — бурмотіла вона.

Гретель стара — а це, як ви вже здогадалися, була зла відьма — доручила прибирати в будинку, чистити чавуни і мити підлогу. А Ганса тримала в клітці і годувала найсмачнішими стравами. Щодня вона підходила до нього і казала:

— Простягни-но мені свого пальчика!

Так відьма хотіла з'ясувати, чи погладшав Ганс і чи можна його вже з'їсти.

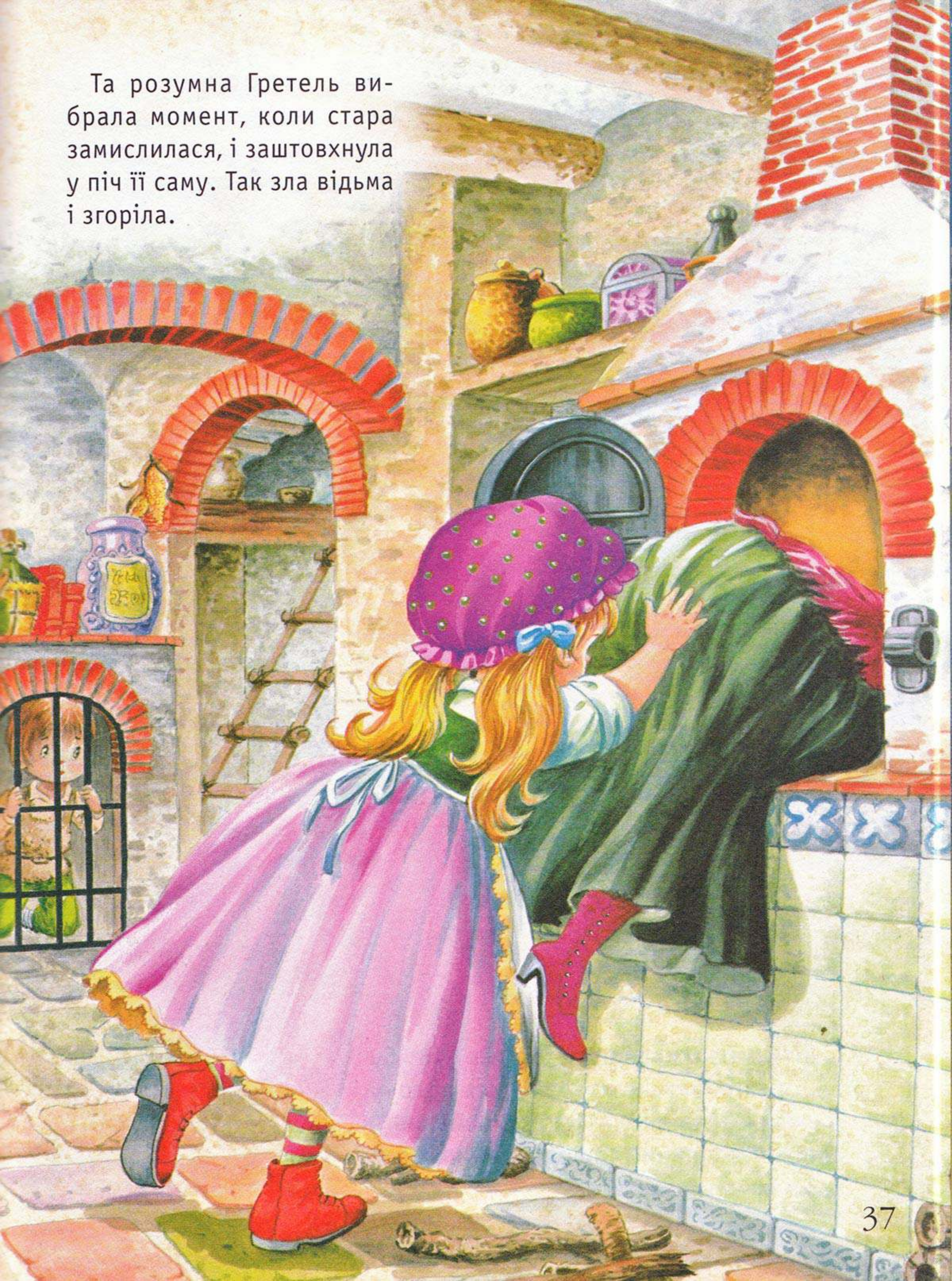
Та, на щастя, відьма дуже погано бачила, і розумний Ганс замість свого пальця простягав їй курячу кісточку.

— Видно, ти ніколи не потовстішаєш! — зітхнула одного разу відьма. — Доведеться з'їсти тебе так. І вона почала розпалювати вогонь у печі, щоб засмажити бідного Ганса і з'їсти його.

Та розумна Гретель ви-
брала момент, коли стара
замислилася, і заштовхнула
у піч її саму. Так зла відьма
і згоріла.

Діти забрали те багатство, яке у неї було, і благополучно повернулися додому. А вже як зраділи їхні батьки, побачивши своїх дітей живими та здоровими, і словами не переказати!

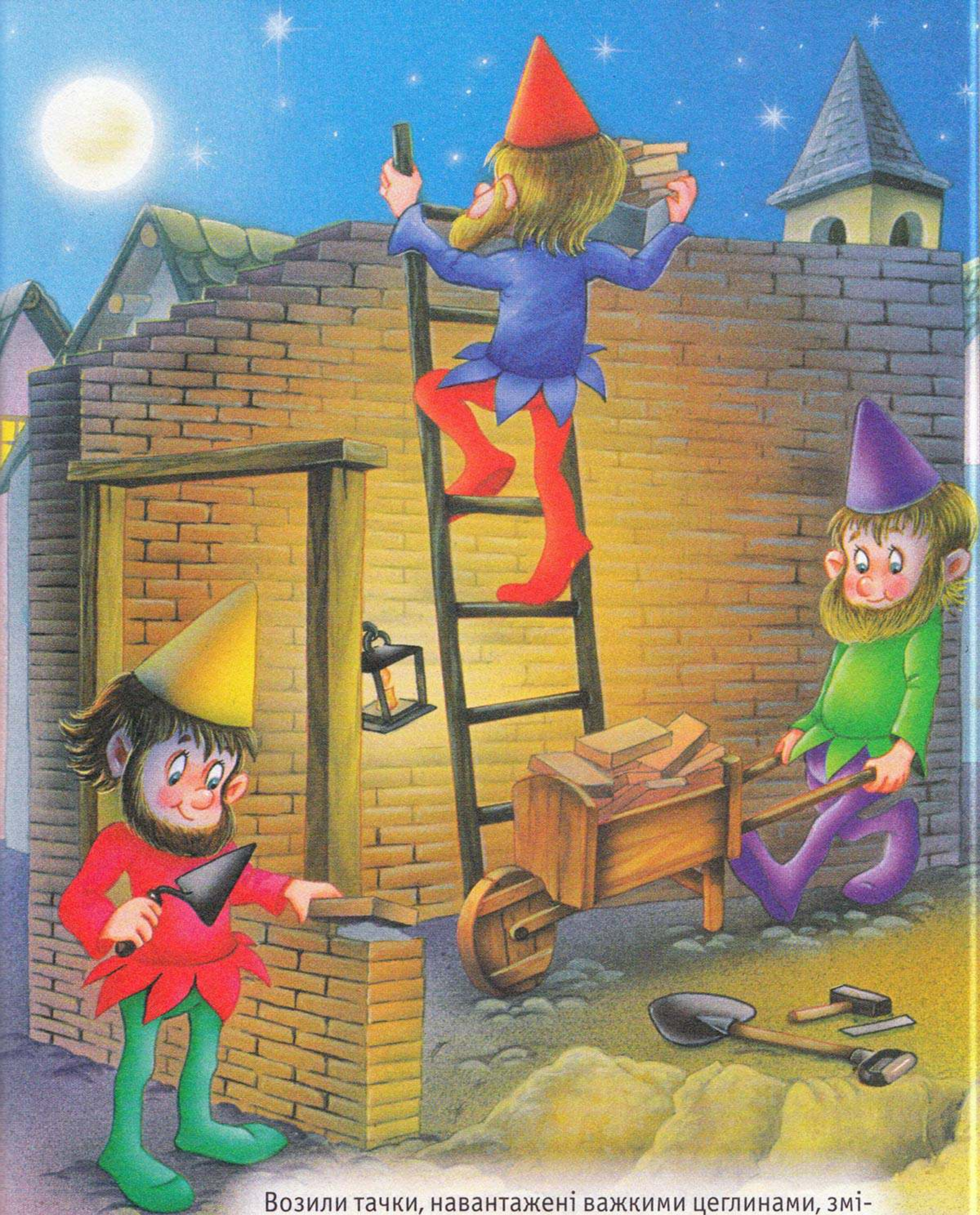

ГНОМИ-ПОМІЧНИКИ

Щоразу, коли на місто спускалася ніч, п'ятеро маленьких гномиків у кольорових шапочках запалювали свої чарівні ліхтарики й тихо йшли сонними вулицями міста.

Цілу ніч маленькі гноми працювали, допомагаючи людям, що живуть у місті. Вони підмітали вулиці та мили скло у вікнах.

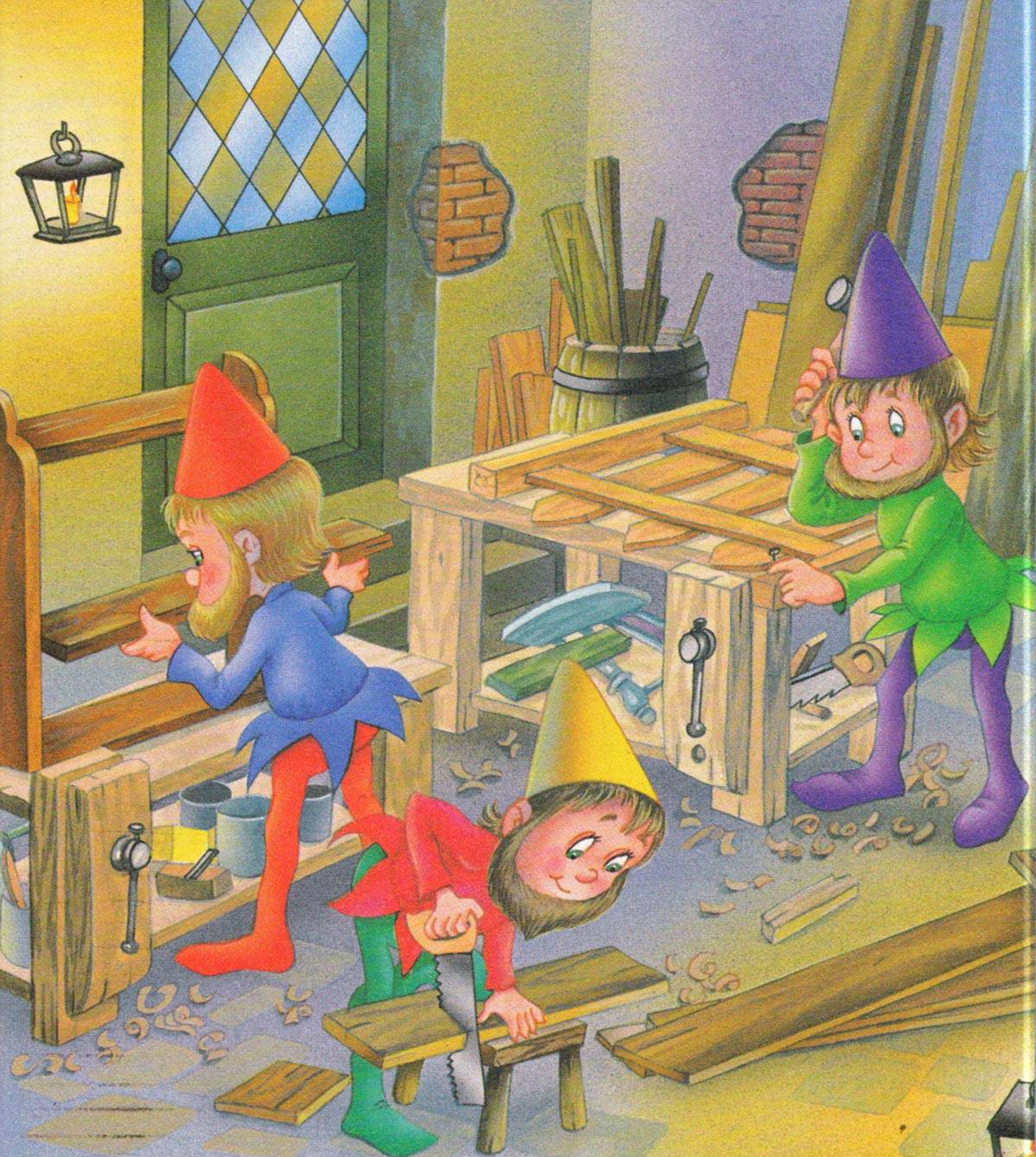

Возили тачки, навантажені важкими цеглинами, змішували розчин і зводили стіни майбутніх будинків.

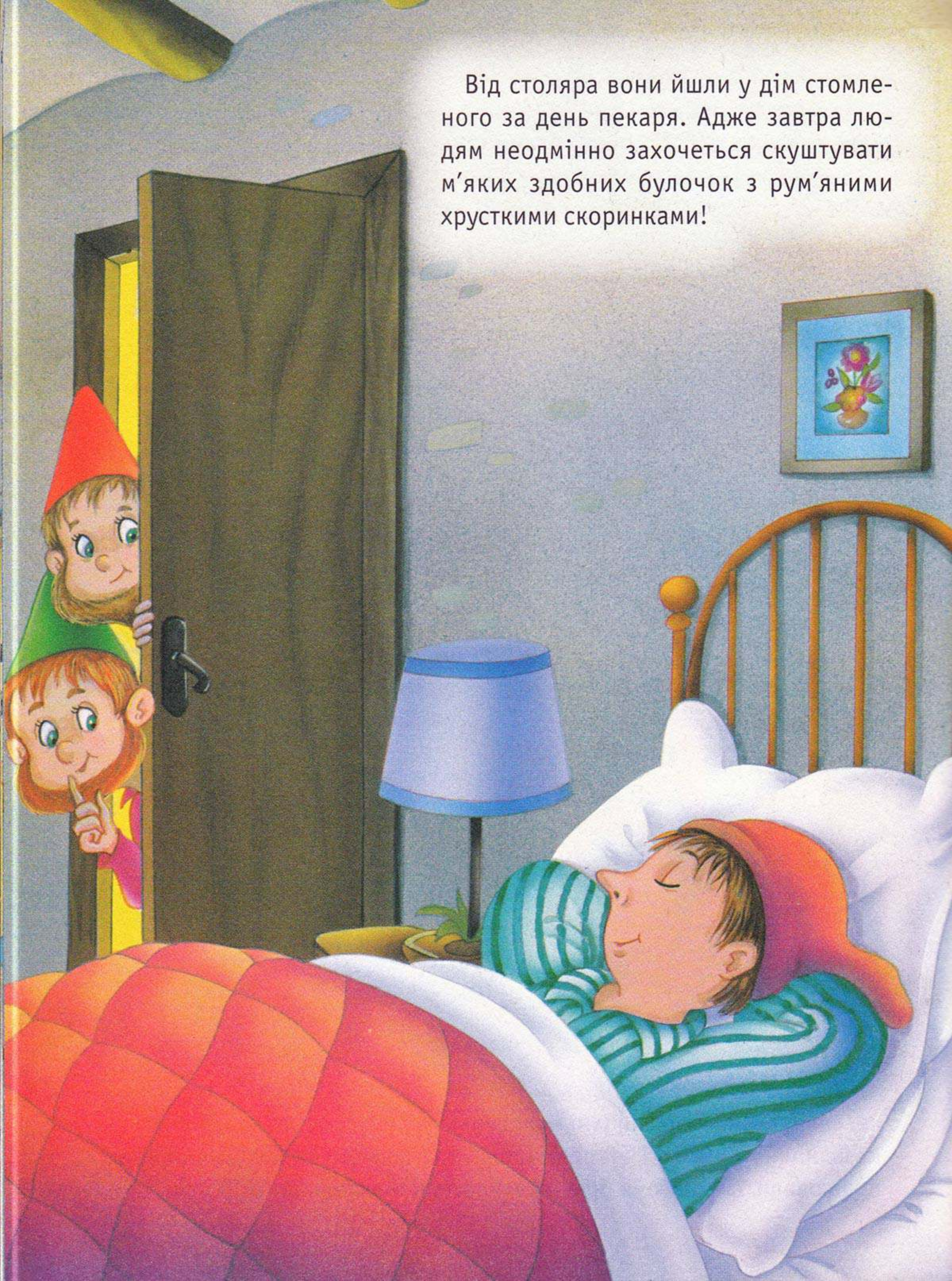

Тихо-тихо, щоб не розбудити людей, які сплять, вони заходили до їхніх домівок.

Допомагаючи столярів, вони пиляли і стругали дошки. Тихесенько, але дружно, стукали їхні малесенькі молоточки, забиваючи по самі шляпки блискучі металеві цвяхи. Так швидко і злагоджено вони працювали, виконуючи будь-яку, навіть найскладнішу роботу!

Від столяра вони йшли у дім стомленого за день пекаря. Адже завтра людям неодмінно захочеться скуштувати м'яких здобних булочок з рум'яними хрусткими скоринками!

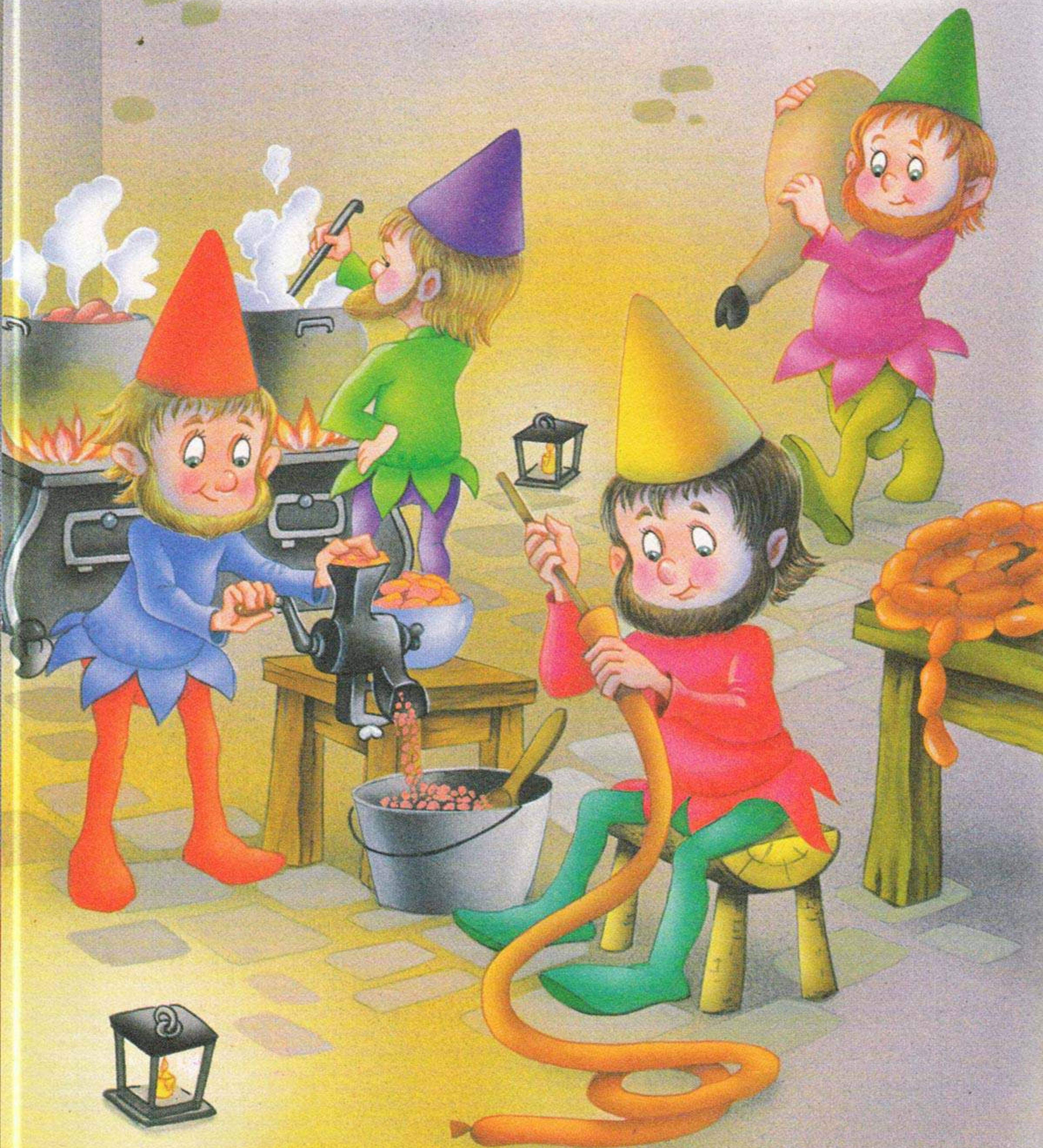

І гноми розпалювали піч, місили тісто, ліпили з нього булочки і пекли їх у печі, поклавши на величезну лопату.

І ніхто з людей не бачив, як сумлінно працюють їхні маленькі помічники.

Після пекаря гноми відвідували ковбасну крамницю. Тут вони крутили важку м'ясорубку, отримуючи з м'яса фарш. Робили з фаршу ковбасу і варили її у великому чавунному казані.

І знову, не встигаючи відпочити, бігли до наступного будинку. Допомагаючи кравцеві, гноми кроїли каптани, охайно оздоблювали їх блискучим атласом, прикрашали сукні витонченим мереживом та золотими ґудзиками.

Що й казати, на всі руки майстри були ці гноми!

Але одного разу сталося так, що кравець, який прокинувся серед ночі, глянув на пошитий гномиками каптан і розсердився.

— Матильдо! — закричав він, гукаючи свою домашню робітницю. — Матильдо, тільки поглянь, тут чорні ґудзики. Я ж хотів золоті!

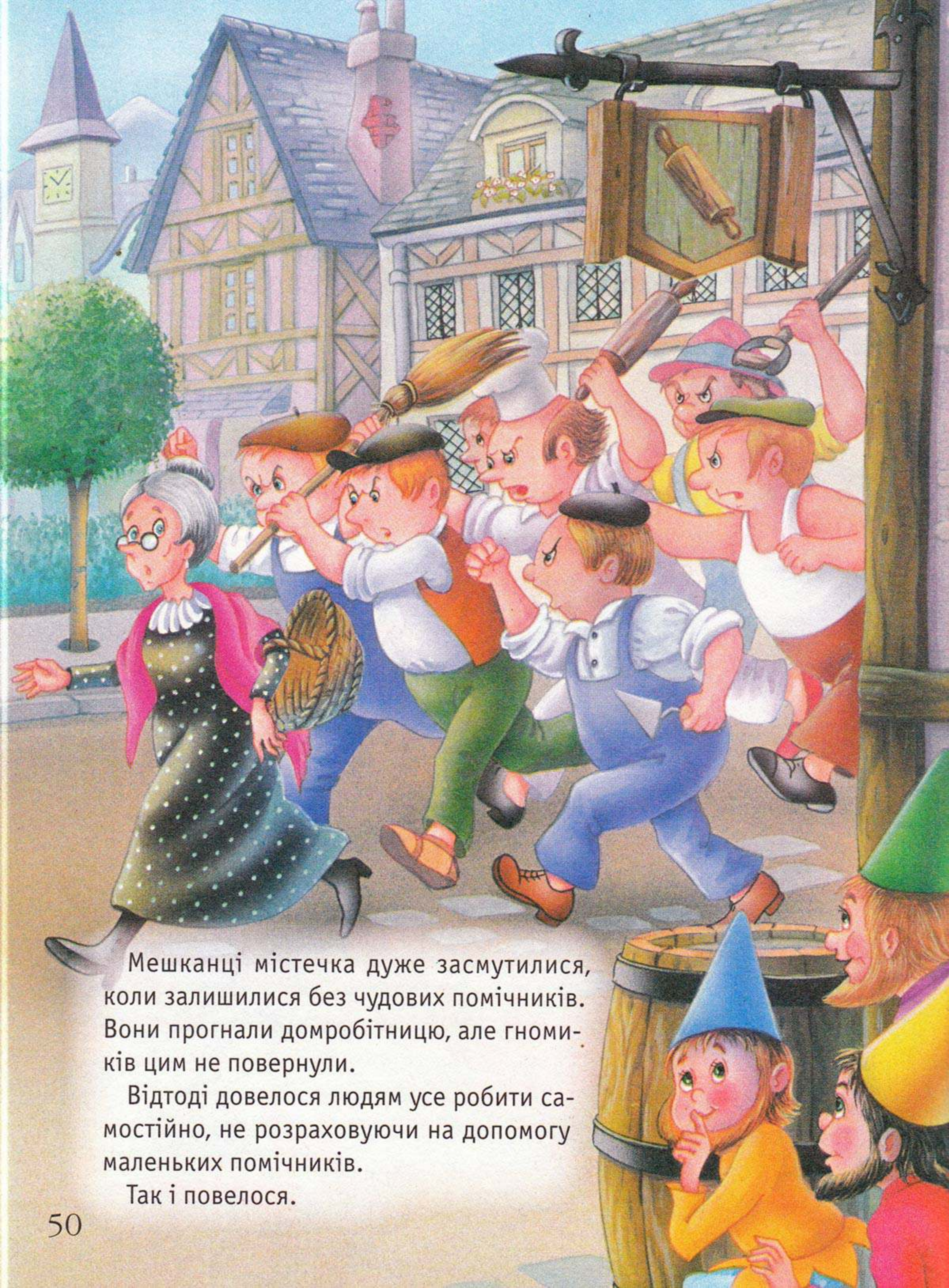
— Я знаю, хто винен у цьому, пане кравче, — відповідала домробітниця. — Постривайте-но, я покажу цим нехлюям, як плутати колір ґудзиків!

Із цими словами Матильда вирушила на пошуки гномів. Неначе вихор, влетіла вона до маленьких помічників.

І гноми, налякані та здивовані, поквапилися втекти з будинку.

А невдовзі і зовсім залишили місто, домовившись більше не допомагати нерозумним і невдячним людям.

Мешканці містечка дуже засмутилися, коли залишилися без чудових помічників. Вони прогнали домробітницю, але гномів цим не повернули.

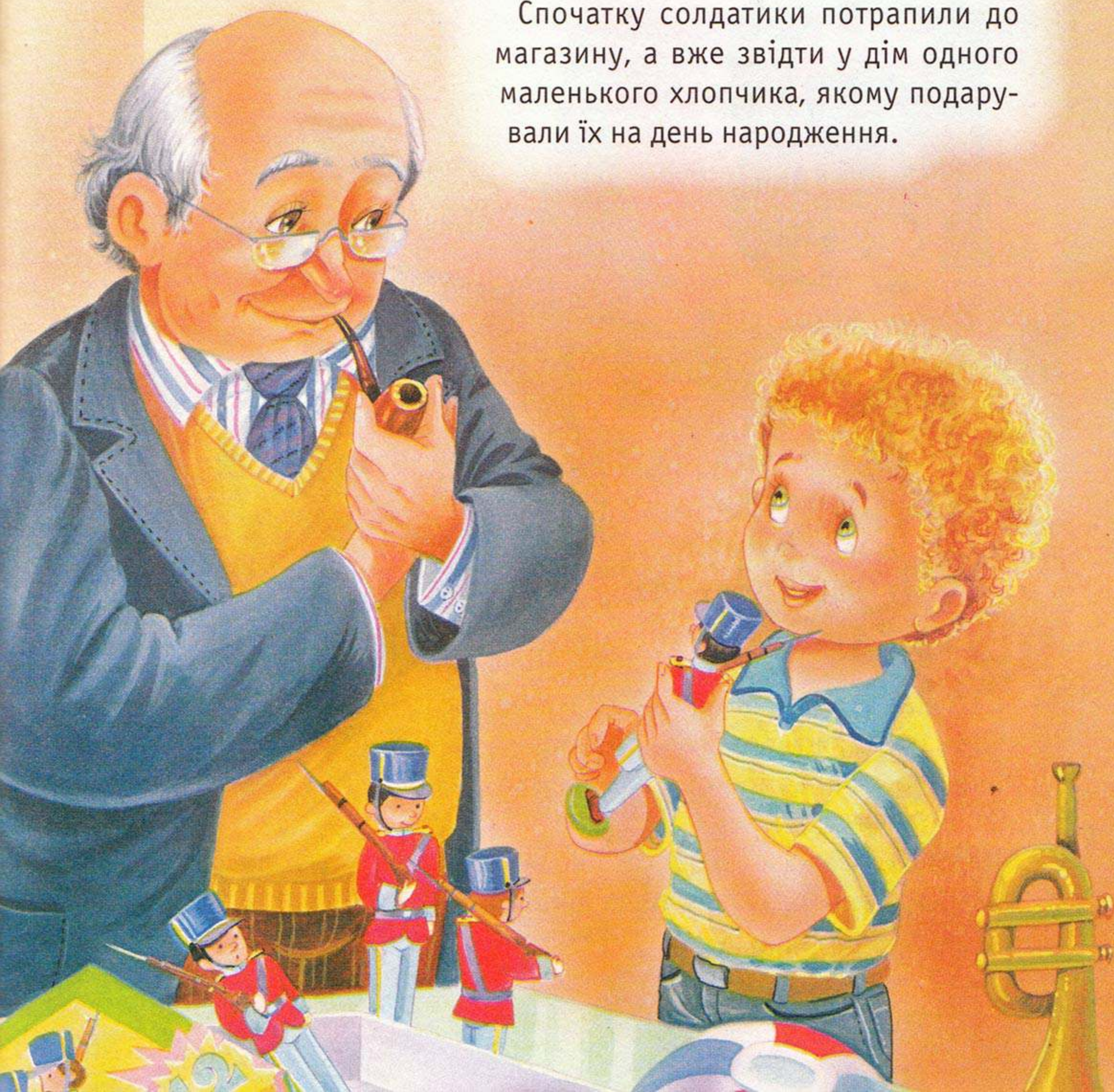
Відтоді довелося людям усе робити самотійно, не розраховуючи на допомогу маленьких помічників.

Так і повелося.

СТІЙКИЙ ОЛОВ'ЯНИЙ СОЛДАТИК

Жили собі дванадцять олов'яних солдатиків. Одинадцять з них були схожі один на одного, неначе рідні брати, і лише дванадцятий відрізнявся від них. Річ у тім, що коли їх відливали, олова трохи не вистачило, тож і залишився бідолаха без ноги. Утім, він анітрішечки про це не шкодував, а тримався гордо і стійко, як годиться справжньому воїнові.

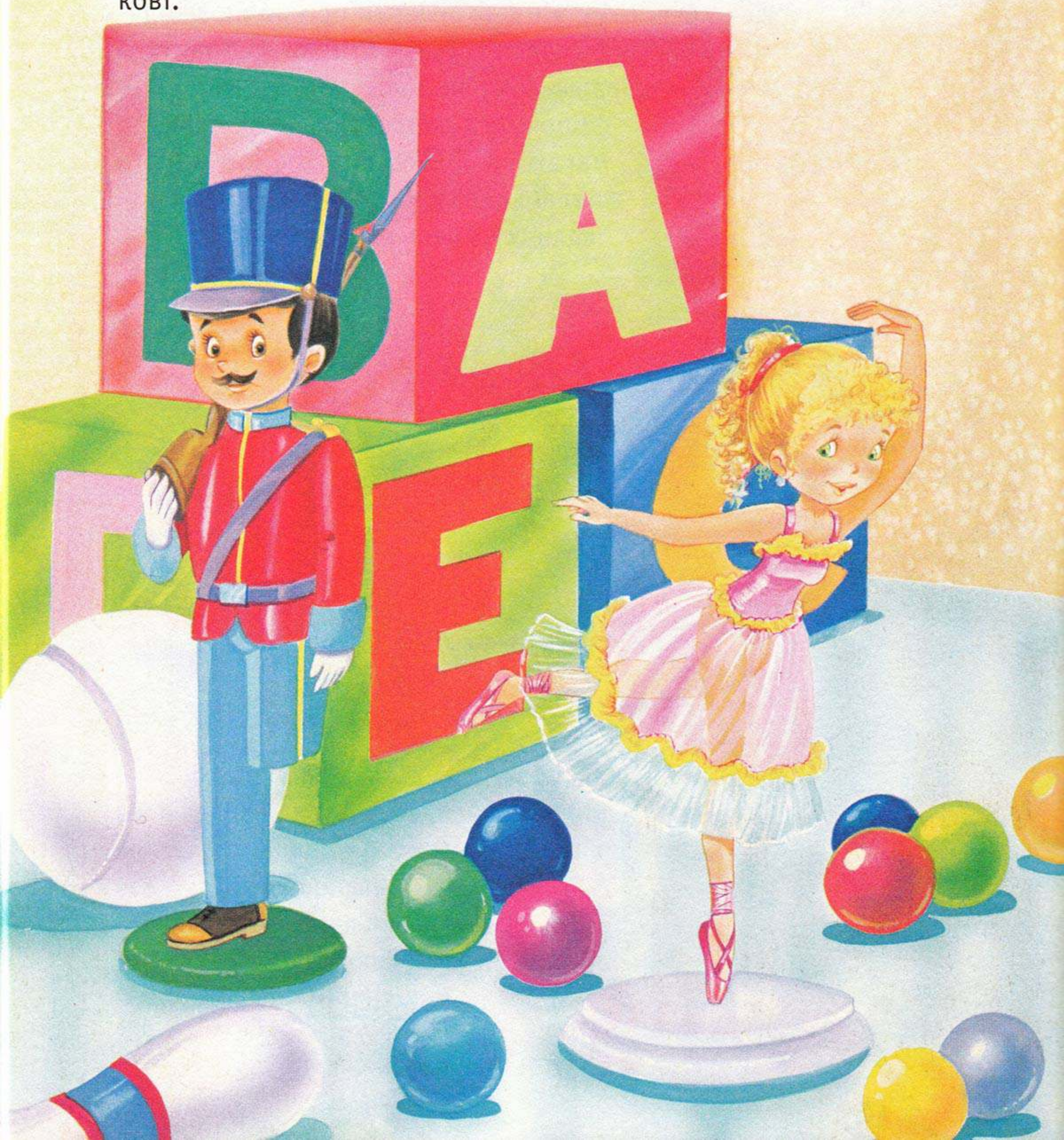
Спочатку солдатики потрапили до магазину, а вже звідти у дім одного маленького хлопчика, якому подарували їх на день народження.

Хлопчик, звичайно, дуже зрадів подарункові й відразу ж розставив солдатиків на столі. І треба ж було такому статися, що поруч з нашим солдатиком стояла чарівна танцівниця. Лише глянув він на неї, і його олов'яне серце забилося дужче.

Настала ніч, і раптом з коробочки з'явився троль.

— Не дивись куди не слід! — злісно сказав він нашому солдатикові.

Але солдатик йому нічого не відповів.

— Гаразд, — пробурмотів троль. — Ти ще пошкодуєш.

І зник, голосно грюкнувши кришкою.

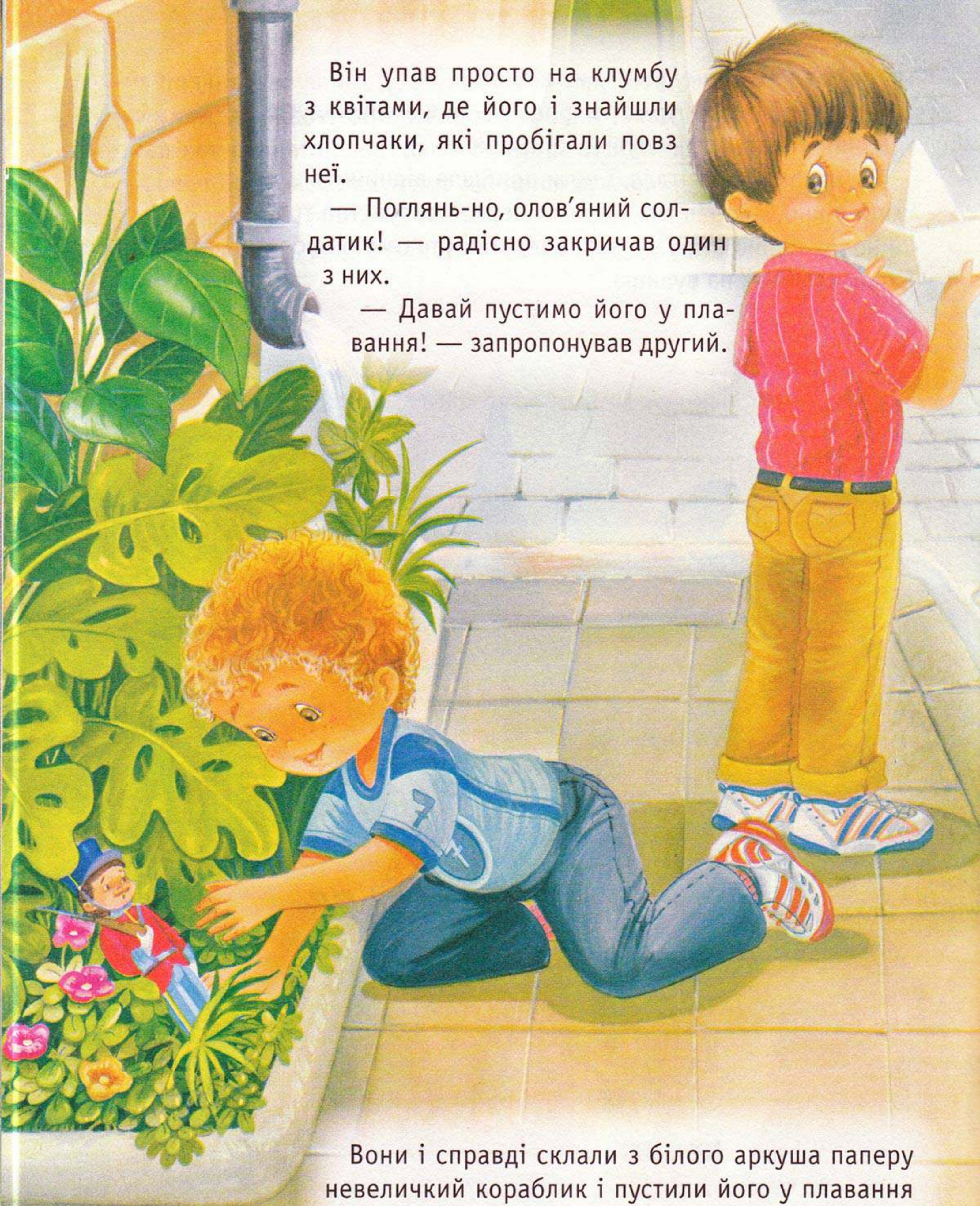
Тим часом уже світало, і мати прийшла відчинити в дитячій вікно. Аж раптом — чи то через чаклунство троля, чи через порив вітру — наш солдатик втратив рівновагу і впав за вікно, на вулицю.

Він упав просто на клумбу з квітами, де його і знайшли хлопчаки, які пробігали повз неї.

— Поглянь-но, олов'яний солдатик! — радісно закричав один з них.

— Давай пустимо його у плавання! — запропонував другий.

Вони і справді склали з білого аркуша паперу невеличкий кораблик і пустили його у плавання по стічній канаві.

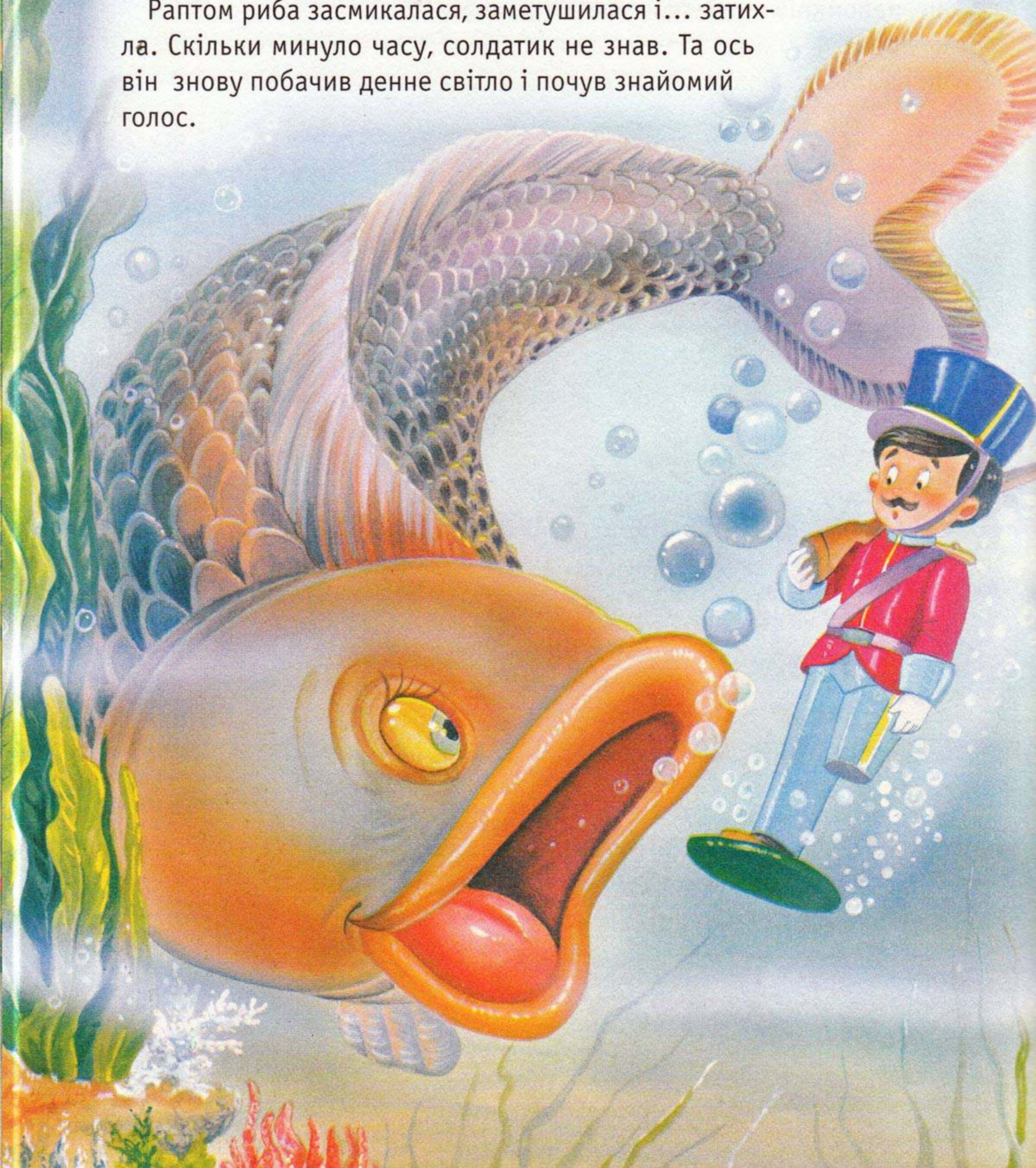
Течія легко, немов тріску, несла блаґенький ко-
раблик. А кожна хвиля погрожувала перекинути
і погубити його. Та солдатик тримався так само
стійко — підборіддя вперед, рушниця на плечі.

І раптом олов'яний солдатик побачив біля себе чиюсь величезну пащеку. Це була велика риба. Вона схопила його і проковтнула.

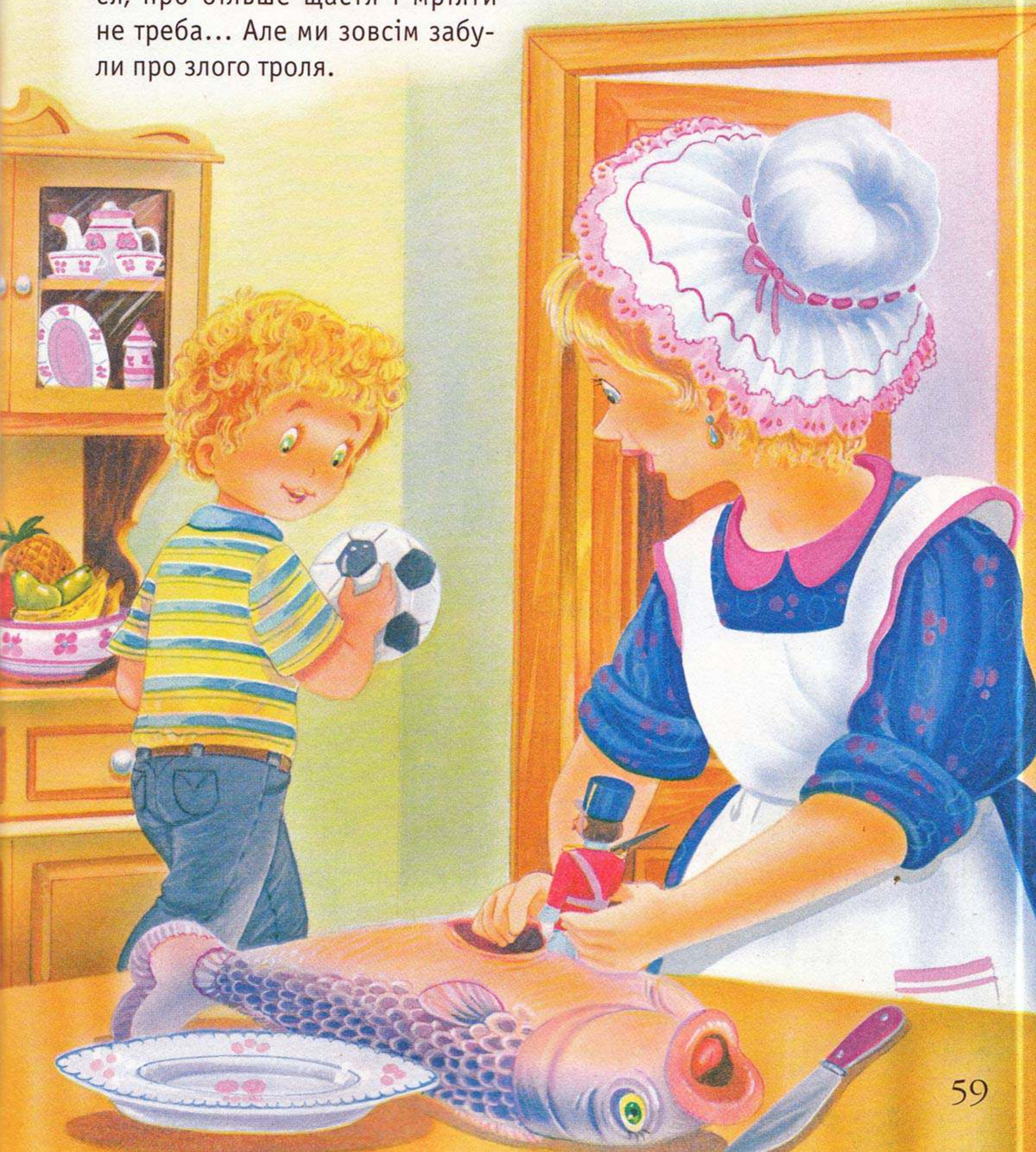
У шлунку риби було темно і вогко, але й тут солдатик тримався стійко і не зронив жодної сльозинки.

Раптом риба засмикалася, заметушилася і... затихла. Скільки минуло часу, солдатик не знав. Та ось він знову побачив денне світло і почув знайомий голос.

— Поглянь-но, синку, що я знайшла! Це ж твій олов'яний солдатик!

О диво! Він потрапив у той самий дім, а невдовзі опинився на тому самому столі — поруч із прекрасною танцівницею! Здавалося, про більше щастя і мріяти не треба... Але ми зовсім забули про злого троля.

Увечері, коли в будинку розпалили камін, хлопчик раптом схопив нашого хороброго солдатика і жбурнув просто у вогонь.

Нестерпний жар охопив його з усіх боків. Але і зараз солдатик не злякався. Як і раніше, він гордо стояв серед вогню, неначе вартовий на посту.

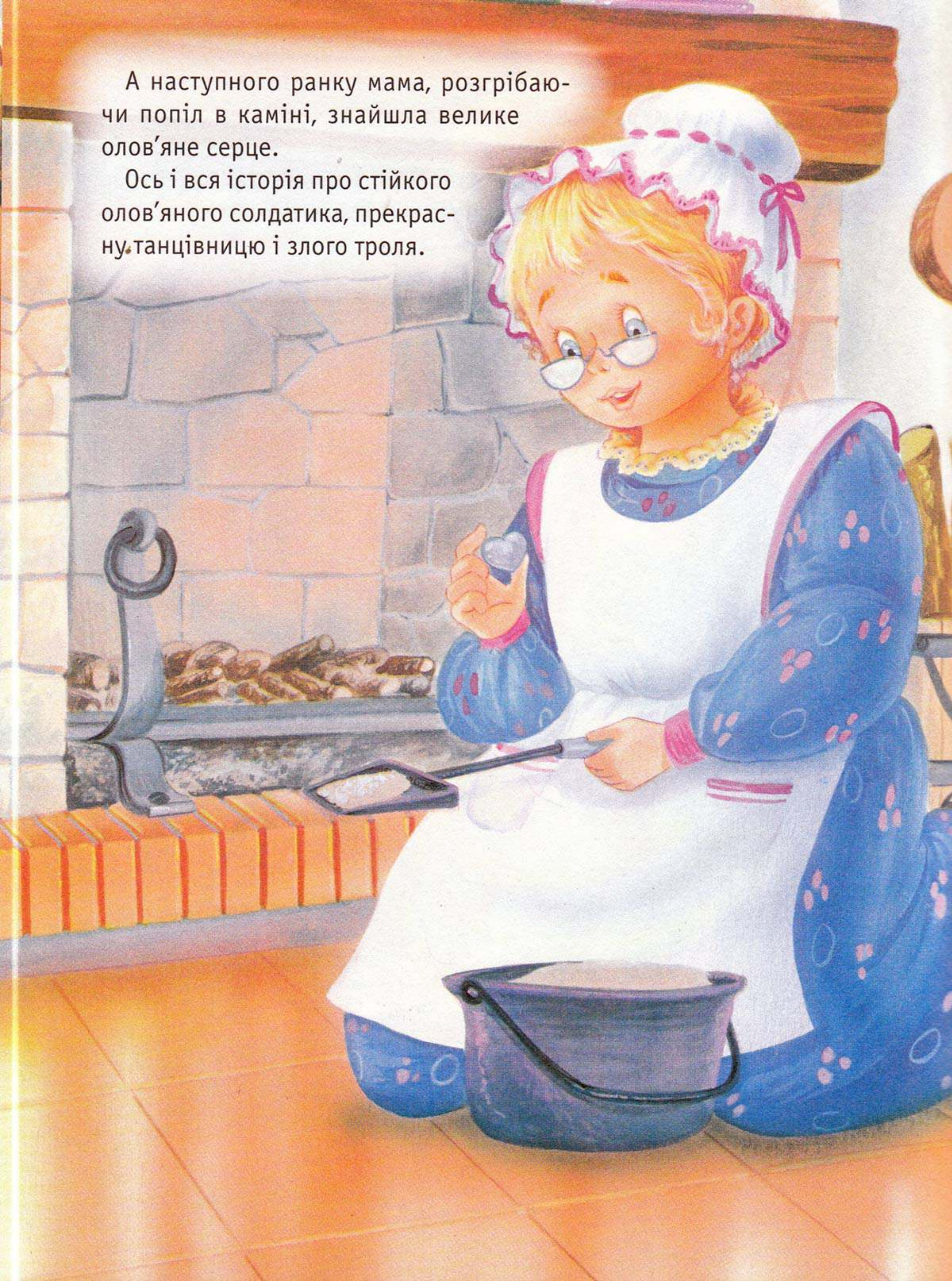
Аж раптом — що це?! Прекрасна танцівниця одним легким стрибком спурхнула зі столу і опинилася поруч з ним у каміні!

На її обличчі так само сяяла посмішка. Але тепер солдатик знав, що вона посміхалася саме йому.

А наступного ранку мама, розгрібаючи попіл в каміні, знайшла велике олов'яне серце.

Ось і вся історія про стійкого олов'яного солдатика, прекрасну танцівницю і злого троля.

ЗМІСТ

ТРИ ВЕДМЕДІ

3

БІЛОСНІЖКА ТА СЕМЕРО ГНОМІВ

15

ГАНС І ГРЕТЕЛЬ

27

ГНОМИ-ПОМІЧНИКИ

39

СТІЙКИЙ ОЛОВ'ЯНИЙ СОЛДАТИК

51

Літературно-художнє видання

КАЗКИ З ЧАРІВНОЇ СКАРБНИЧКИ

Для читання дорослими дітям

3-тє видання, без змін

Переклад з французької В. СЕРЕДИ

Головний редактор Ю. САВІЦЬКА

Верстка К. ЗІНКЕВИЧ

Коректор Н. БАГДАСАР'ЯН

Підписано до друку 22.12.2011.

Формат 70×90^{1/16}. Ум. друк. арк. 4,67.

Тираж 2500 прим. Замовлення № 461

Виготовлено ТОВ «Перо».

04071, Київ, вул. Верхній Вал, 68.

Тел.: (044) 498-11-97.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції, серія ДК № 2434 від 10.02.2006 р.

З питань оптової торгівлі звертайтеся за тел.: (044) 498-11-97.

Наша адреса в Інтернеті: www.pero-press.com.ua

Віддруковано у ТОВ «Видавництво Вперед».

97534, АРК, Сімферопольський район,

с. Строганівка, вул. Лікувальна, 1.

КАЗКИ

з чарівної скарбнички

Безперечно, ваш малюк частенько просить вас почитати йому на ніч чарівну казку з дивовижними героями та неймовірними пригодами. У такому випадку не обійтися без чарівної скарбнички, з якої кожного вечора можна діставати нову історію — захоплюючу подорож у світ казки.

Саме з цією метою ми підготували цілу серію книг «Казки з чарівної скарбнички», до якої увійшли найулюбленіші казки: «Попелюшка», «Кіт у чоботях», «Гидке каченя» і багато-багато інших.

Тож частіше заглядайте до чарівної скарбнички, щоб знову і знову тішити малюка казковими історіями.

ISBN 978-966-462-484-5

9 789664 624845